

Константин Величков

И вярвахме ний...

И вярвахме ний... и тая вера
тъй непоколебима беше в нас!
„Народ нещастен, роб презрен довчера,
възкръснал и свободен!...“ О, тогаз
ний казвахме с вяра силна, гореща,
че тая вест въде с възторг се среща
кат ново тържество на волността,
и в таз си вяра всякое съмнение
ний бихме счели черно престъпление,
пред нас, пред бога, пред света!

Но кой в съмнение би поклатил глава
в тържествените тез велики дни?
И смел, и дерзък би казал тогава:
„За нази нови готвят се злини,
Европа се яри и негодува
затуй, че мъченикът-роб празнува
пиленъето на свойте жезла;
над нас се грозно бурята събира
и злобата ръцете си простира
да окове пак нашта свобода!“

И казвахме: зари се черната зла бездна.
Зад блясъкът на мстителният меч
с теглата на Севастопол изчезна,
и нашта свобода навеки веч
изтри срамът, позорът на Европа.
На връх Балканите, на връх Родопа
към българинът волен, горд и прав,
застал под знамето на свободата,
отвъсде носи се под небесата
сърдечен нему и горещ поздрав.
Би проговорило над нас небето
и бихме чули ний отгоре глас,
и в вярата, що грейше ни във сърцето,
гордо презрели бихме го тогаз;
и бихме ний възнегодували,
и бога бихме го лъжец назвали,
ако – във тия дни на възвишение,
изпълнен със горчиво съжаление –
всезнающ би предсказал нам Берлин!

Т. Пазарджик, декември 1878

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гургана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6320>]